

[Jens Thomsen.]

indsat paa Bankkonto, saaledes at Konto-ejeren ikke senere kan gemme og disponere over sine Penge i fremmed Valuta — han kan ganske vist faa udbetalt danske Kroner efter den Kurs, det behager Nationalbanken at notere paa den sorte Tavle paa Børsen efter eget Forgødtbefindende uden Hensyn til den Værdi, som Konto-ejeren kunde opnaa ved at bruge den udenlandske Valuta uden for Landets Grænser.

Det er ikke helt uden Betænkelighed at jeg bebrejder den højtærede Justitsminister hans Fejl ved at forhindre Appellansøgningen. Jeg har fra mine unge Aar betragtet Justitsministeren som en Kapacitet, der næsten aldrig afsagde en forkert Kendelse. Min Tyrkertro til Ministeren stammer fra Ministerens Oplysningsvirksomhed gennem Sogneraadstidende; da var det altid rigtige Besvarelser, der fremkom fra Ministerens Haand, men det vilde være utænkeligt, at et Menneske aldrig tog fejl, en enkelt Fejltagelse kan netop være Undtagelsen, der bekræfter Regelen. Jeg maa imidlertid erkende, at Ministeren har begaaet en Fejl ved at forhindre en Højesteretsafgørelse i dette vigtige Spørgsmaal, der berører Livsnerven i hele Landbrugets Arbejdsvilkaar.

Sagen har en meget stor principiel Betydning, og det er ikke blot Andelshaverne i Kolding Slagteri, men Flertallet af danske Landmænd, der har følgende Opfattelse: 1. At en Lov, der er ophævet af Rigsdagen, kun kan genindføres gennem en ny Rigsdagsbeslutning i et parlamentarisk Samfund. 2. At Landets Borgere under et demokratisk Styre kun kan idømmes Straf, naar der findes aldeles klar og utvetydig Hjemmel i Loven. 3. At Landbruget har grundlovsmæssig Ejendomsret til sin Produktion af Smør og Flæsk og derfor ogsaa til Betalingen for disse Varer, den fremmede Valuta. 4. At Landbrugets Arbejdsvilkaar er saa utilfredsstillende, at det tvinges til at bruge sin faglige Organisationsmagt for at opnaa lige Arbejdsvilkaar med andre Erhverv.

Ved Kolding Andelsslagteris Generalforsamling Lørdag den 7. Marts blev Bestyrelsen opfordret til med alle til Raadighed staaende Midler at føre Sagen frem til Højesteret. Foranlediget deraf tillader jeg mig at fremsætte følgende Forespørgsel til den højtærede Justitsminister:

Hvad er Justitsministerens egentlige Begrundelse for Afslag af Appellansøgningen fra Kolding Slagteri vedrørende Valuta-sagen?

Agter Justitsministeren, efter at en tusindtallig besøgt Generalforsamling i Kolding Slagteri næsten enstemmigt har opfordret Bestyrelsen til „med alle til Raadighed staaende Midler at føre Sagen frem for Højesteret“, at forhindre, at Sagen bliver genoptaget?

Justitsministeren (Steincke): Der er, efterhaanden som de smaa Partier har besat Yderpladserne i Parterret her i dette høje Ting, opstaaet en Videtrang og en Trang til at spørge, som vel i al Almindelighed kun har Krav paa Paaskønnelse. Tidligere var det saaledes, at man kunde sige: Hver Rigsdag sin Forespørgsel. Nu er det snart: Hver Dag sin Forespørgsel. Men med al Anerkendelse af denne Kundskabstørst kunde man maaske henstille, at den søgtes tilfredsstillet for et mindre og et mindre tilkrævende Forum end den samlede Offentlighed og det høje Folketing, naar Forespørgerne som i dette Tilfælde kunde have faaet alle fornødne Oplysninger blot ved en Henvendelse i Justitsministeriet.

Man turde maaske dernæst henstille, at den Art Forespørgsler formuleredes klart. Thi hvad er Meningen med at spørge om, hvad der er Justitsministerens egentlige Motivering for det i Forespørgselen omhandlede Afslag? Er en Motivering ikke altid en egentlig Motivering, eller hvad er den egentlige Forskel paa en Motivering og en egentlig Motivering? Er det Meningen at insinuere, at den Motivering, Justitsministeren har givet eller nu vil give, ikke kan kaldes egentlig? Jeg maa heroverfor give tabt og paa Forhaand erklære, at min Begrundelse er min egentlige Begrundelse, og den skal jeg nu gaa over til.

Idet jeg forudsætter, at den tidligere Valutalovgivning og de deri indeholdte Regler om Pligt til Hjemførsel og Aflevering af fremmed Valuta er de ærede Medlemmer bekendt og ogsaa var de ærede Medlemmer bekendt, før den ærede Forespørger gentog disse Regler, vil jeg ganske kort resumere den i Forespørgselen omhandlede Sag, for saa vidt dette kan vedrøre Justitsministerens Embedsraade.

Efter at Landbrugernes Sammenslutning, Erhvervsudvalget, i Eftersommeren 1935 havde besluttet at etablere den saakaldte Valutastrejke, udsendte Ministeriet for Handel og Industri, som nævnt, Bekendtgørelsen af 11. September i Fjor, der fastslog, at Pligten til at hjemføre fremmed Valuta først var opfyldt, naar den fremmede Valuta var indsat paa Konto hos Nationalbanken eller hos en af de af Nationalbanken